

tel, som man både kan forstå i udlandet, og som man også kan bruge i forhold til videre uddannelse.

Det er vigtigt at fastholde de mellemlange videregående uddannelser på den måde og i deres egen ret, ikke som forskole til noget andet, men som afrundede uddannelser, der har deres egne fuldgyltige berettigelser på linje med andre.

Det er fuldstændig rigtigt, som også påpeget af den konservative ordfører, at merit er meget afgørende, og at videreuddannelsemuligheder er meget afgørende. Derfor følger vi også den redegørelse op, som er givet til Folketinget, ligesom vi har taget imod Rektorkollegiets positive og konstruktive medspil om at give en ordentlig redegørelse om meritsituationen på universitetsniveauet, ligesom jeg også synes, at det er meget udmærket at fokusere på, at der selvfølgelig skal være en balance mellem den fleksibilitet, som meritten giver, og den faglige sammenhængskraft, som der må være i enhver uddannelse.

I forhold til et center for videregående uddannelse, som skal være rammen for primært mellemlange videregående uddannelser, så er det rigtigt, at vi foreslår, at loven ikrafttræder den 1. juli. Men det er jo netop for at give en ramme for den proces, som vi forestiller os, der skal være, fordi vi gerne vil have, at den tænking og den uddannelsespolitik, som Folketinget kan blive enige om at understøtte, mødes af det lokale engagement nedefra.

Derfor er der ikke noget, der presses ned over hovedet på nogen. Derfor er der ingen tvang. Derfor er der en frivillighed i forhold til, om man vil gå med, og i givet fald på hvilket tidspunkt man ønsker at gå med.

Det er jo faktisk et kontinuum for det at vælge fortsat at være enkeltstående med de rettigheder og muligheder, det giver til at indgå i et fuldt stort CVU, eventuelt efter en betinget periode. Og i det kontinuum har vi jo foreslået en model, som går ud på, at man med et CVU som kerne kan etablere samarbejder, som netop kan løfte nogle af de opgaver, som vi tror er meget positive for sektoren i det hele taget.

Dermed er også sagt, at enkeltstående institutioner ikke vil blive udsultet, men de vil selvfølgelig heller ikke blive belønnet for at stå udenfor. Og i spørgsmålet om A- eller B-institutioner er det jo vigtigt for den enkelte institution at gøre op med sig selv, om man fortsat kan være en A-institution, uanset at man

vælger at være enkeltstående, for selvfølgelig skal vi kun have A-institutioner.

Det andet er jo, at når vi tillægger nye midler, så er det jo, fordi de følges af nye opgaver. Tankgangen er jo, at CVU skal være mere end det enkelte seminar. Det skal også være et videncenter. Det skal også være et sted, hvor man udvikler. Det skal også være et sted, hvor man får tilknytning til den forskning, som udøves på universiteterne. Og nye opgaver og nye tilskud må i sagens natur følges ad. Skal man ikke løfte nye opgaver, så er der jo heller ikke nogen grund til at give nye tilskud.

Og når vi placerer det på CVU'erne, er det, fordi vi tror, det kræver kræfter, og vi tror, det kræver samarbejde, og vi tror, det kræver, at man har et fællesskab, en lærerstab og en økonomi.

Det, som selvfølgelig er det helt afgørende i den proces, som seminarier og andre institutioner, som udbyder MVU-uddannelser, skal igennem, er: Med hvem og på basis af hvilken vedtægt?

En ting er jo, at der er en vis naturlighed i CVU'er, hvor uddannelserne er i tæt familie med hinanden, men jeg tror faktisk på, at den mangfoldighed, den store forskel, der er af historiske, geografiske, regionale og andre årsager, vil betyde, at vi vil se CVU'er, som er meget forskellige. Vi vil også se CVU'er, som vil fungere på forskellig måde, fordi man ønsker at fungere på forskellig måde.

Og alt vil dreje sig om den vedtægt, som de institutioner, der er i de stiftende institutioner, skal være enige om at basere sig på. Og her har vi i lovforslagene givet de minimumsting, som skal være en del af den vedtægt, men selvfølgelig givet mulighed for den lokale variation.

Jeg synes også, det er afgørende at sige, at et betinget CVU jo netop er muligheden for at prøve det af. Kan det, eller kan det ikke bære? Nogle steder ser vi, at nogle er langt fremme med tankerne; andre steder er man knap så langt. Nogle af de steder, hvor man er nået langt, er jo netop de steder, hvor vi ser, at det samarbejde, som mange her efterspørger som en nyskabelse, allerede er en realitet, fordi man naturligvis længe har samarbejdet, fordi der er gode ting at realisere i et samarbejde. Vi mangler bare fra centralt hold at give en mulighed for, at det samarbejde bliver mere forpligtende og kan drives længere, end det gøres for indværende.